

Ce spune Biblia despre Duhul Sfânt

Autor: Horton, Stanley M
Editura: LIFE PUBLISHERS
Cod de bare: 9789739987141

URL produs:

<https://librariaonline.ro/carte/ce-spune-biblia-despre-duhul-sfant-vol-1-stanley-m-horton-life-publishers-p10036728>

Descriere produs

„Acest volum este literalmente un comentariu despre Duhul Sfânt...

În lucrarea de față veți descoperi maiestrie exegetică, doctrina sănătoasă și aplicații practice. Mai mult decât atât, veți găsi inspirație, care vă va determina să reveniți cu plăcere la această carte, atât pentru studiu, cât și pentru lectură devotională."

- Thos. F. Zimmerman

Scrisă dintr-o perspectivă evanghelică și pentecostală pozitivă, această lucrare cuprinzătoare îl calauzește pe cititor, carte cu carte, prin întreaga Biblie și îi oferă o perspectivă proaspătă asupra învățăturilor Scripturii despre Duhul Sfânt.

Cartea este rezultatul unei vieti intregi dedicate studiului si apartine unuia dintre cei mai respectati cercetatori penticostali ai zilelor noastre. Prin profunzimea si claritatea sa, lucrarea are toate calitatile necesare pentru a deveni un text de referinta in domeniu.

Autorul analizeaza lucrarea Duhului Sfânt in:

lumea contemporana;

Pentateuh;

istoria poporului Israel;

scrierile profetilor;

viata si lucrarea lui Isus;

Cartea Faptele Apostolilor;

viata de zi cu zi;

lucrarea credinciosilor;

lucrarea Bisericii;

man...

CE SPUNE BIBLIA
DESPRE
DUHUL SFÂNT

CE SPUNE BIBLIA DESPRE DUHUL SFÂNT

Stanley M. Horton

Originally published in English as *What the Bible Says About the Holy Spirit* by Stanley M. Horton
Copyright © 1976 by Gospel Publishing House
Springfield, Missouri, USA.
7th Printing 1995
Printed in the USA.

Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea D. Cornilescu.

Drepturile de autor pentru ediția în limba română:
© 2002 LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL
Springfield, Missouri, SUA
și LIFE PUBLISHERS ROMANIA
Str. Ioan Corneli, nr. 4, Oradea, Bihor
Tel. 0359 177 636; 0771 746 787
E-mail: edituralife@gmail.com, Website: liferomania.ro

Toate drepturile rezervate.

Traducerea: *Elisabeta Chiriță*
Editarea: *Rick Cunningham* și *Ionel Socaciu*
Tehnoredactarea și coperta: *Ionel Socaciu*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
HORTON, STANLEY M.

Ce spune Biblia despre Duhul Sfânt / Stanley
M. Horton - Oradea: Life, 2002
p. 378; 20,5 cm.
ISBN 973-99871-4-1

22.07

Romanian Edition.
Printed in Romania.

CUVÂNT ÎNAINTE

În ziua Cincizecimii, apostolul Petru s-a referit la prorocia lui Ioel pentru a explica fenomenele observate de către oameni. El a spus: „În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură“ (Faptele Apostolilor 2:17).

Care cercetător biblic se poate îndoi de faptul că trăim în zilele din urmă? Semnele sfârșitului acestei lumi sunt evidente în zilele noastre. Pentru cei care nu înțeleg planul profetic al lui Dumnezeu, aceste zile sunt tulburătoare. Totuși, pentru copiii lui Dumnezeu, acestea sunt zile pline de îmbărbătare și speranță. Biblia ne asigură că, înainte de întoarcerea Domnului și Mântuitorului nostru, Isus Hristos, ne putem aștepta la o mare revărsare a Duhului Sfânt.

Este de la sine înțeles că Satana va face tot posibilul pentru a împiedica lucrarea lui Dumnezeu. Dacă nu va putea să-i determine pe oameni să respingă învățătura Scripturii, el îi va îndemna să treacă dincolo de aceasta. Astfel, prin încurajarea neglijenței sau a fanatismului, el speră să pună capăt planului lui Dumnezeu.

O parte din răspunsul lui Dumnezeu la eforturile lui Satana este faptul că mulți autori pun în prezent accentul pe Duhul Sfânt. Deși apreciem toate lucrările scrise de cercetători consacrați ai Cuvântului, suntem, în special, recunoscători dr. Stanley M. Horton pentru această lucrare monumentală, care va umple, în mod admirabil, un gol uriaș ce a existat în literatura penticostală.

Acest volum este literalmente un comentariu despre Duhul Sfânt. Iată ce afirmă autorul: „Scopul acestei cărți este pur și simplu acela de a parcurge Biblia, carte cu carte, și de a vedea, într-un mod cu totul nou, ceea ce Scriptura învață despre Duhul Sfânt și lucrarea Sa“.

În lucrarea de față, veți găsi măiestrie exegetică, doctrină sănătoasă și aplicații practice. Totuși, mai mult decât atât, veți găsi inspirație, care vă va face sărecurgeți cu plăcere la această carte atât pentru studiu, cât și pentru citire devoțională.

Cei care îl cunosc pe autor știu că este un slujitor smerit și devotat al Domnului, un credincios care apreciază Persoana și lucrarea Duhului Sfânt. Viața sa este o manifestare a roadei Duhului; slujba sa, o manifestare a împuternicirii Duhului Sfânt.

Deoarece cartea este scrisă de unul din cei mai mari cercetători penticostali din zilele noastre, marile adevăruri sunt abordate într-o asemenea manieră încât toți pot înțelege și beneficia de învățătura sa. Iar atunci când o veți termina de citit, veți simți la fel ca și mine – că, în providența lui Dumnezeu, Biserica a primit cartea de față pentru o vreme ca asta.

—Thos. F. Zimmerman
Superintendent general
Assemblies of God

CUPRINS

1	Introducere: Duhul Sfânt în lumea de astăzi . . .	9
2	Duhul Sfânt în Pentateuh	19
3	Duhul Sfânt în istoria lui Israel	39
4	Duhul Sfânt în prorocii scriitori	67
5	Duhul Sfânt în viața și lucrarea lui Isus	99
6	Duhul Sfânt în învățătura lui Isus	127
7	Duhul Sfânt în cartea Faptele Apostolilor . . .	167
8	Duhul Sfânt în viața de fiecare zi	207
9	Duhul Sfânt în lucrarea credincioșilor	245
10	Duhul Sfânt în lucrarea Bisericii	279
11	Duhul Sfânt în manifestări supranaturale . . .	321
	Indexul subiectelor	359
	Indexul referințelor biblice	365

1

INTRODUCERE: DUHUL SFÂNT ÎN LUMEA DE ASTĂZI

„Căci s-a părut nimerit Duhului Sfânt și nouă“ (Faptele Apostolilor 15:28). Cât de clar indică această afirmație realitatea despre Duhul Sfânt și relația personală cu El de care s-au bucurat credincioșii primului secol!

Scena se petrece în Consiliul din Ierusalim, primul consiliu al Bisericii Primare. Atunci s-a ridicat întrebarea: Cum puteau credincioșii evrei să mențină părtășia cu creștinii dintre neamuri care nu erau circumciși, consumau mâncare necurată și care proveneau din cultura grecească foarte imorală din acea vreme? Apostolii, prezbiterii și o mulțime întreagă de credincioși se adunaseră pentru a rezolva această chestiune. Unii dintre fariseii convertiți au insistat că cei convertiți dintre neamuri trebuie să fie tăiați împrejur și să păzească Legea lui Moise. Petru le-a reamintit cum Dumnezeu a dat Duhul Sfânt neamurilor în casa lui Corneliu înainte ca aceștia să aibă ocazia să facă fapte bune, ca să nu mai vorbim de păzirea Legii! Pavel și Barnaba au povestit despre minunile făcute de Dumnezeu prin ei în mijlocul neamurilor.

În final, Iacov, fratele lui Isus, a rostit un cuvânt de înțelepciune care a mulțumit întreaga biserică. Apoi, ei au scris scrisori celorlalte biserici informându-le despre decizia lor. Însă n-au spus: „I s-a părut nimerit lui Iacov, ca și conducător principal al

bisericii din Ierusalim“, nici n-au spus: „I s-a părut nimerit lui Petru și apostolilor“, și nici măcar: „Acesta a fost consensul fraților, după cum a reieșit din majoritatea voturilor“. Pe parcursul întregii lor „dispute“ (investigații, discuții, dezbateri; Faptele Apostolilor 15:7), ei au fost conștienți de prezența unei Persoane divine în mijlocul lor, care i-a condus și i-a călăuzit spre adevăr. Astfel, atunci când au spus: „Căci s-a părut nimerit Duhului Sfânt și nouă“, nu a fost vorba doar de un limbaj pios.

Această conștiență a realității Duhului Sfânt este predominantă în întreaga Biblie de la Genesa până la Apocalipsa. Mulți dintre scriitorii Vechiului Testament fac referiri la Duhul Sfânt și numai trei din cărțile Noului Testament nu fac aluzie la El (și toate acestea sunt foarte scurte – Filimon și 2 și 3 Ioan).

Este adevărat că Isus Hristos este personajul central din întreg planul lui Dumnezeu. Duhul Sfânt Însuși Își concentrează atenția asupra lui Hristos și caută să-L proslăvească (Ioan 15:26; 16:14). Dar aceasta nu înseamnă că Duhul Sfânt este ignorat în Biblie sau tratat ca fiind o influență vagă sau o energie imperceptibilă. El este recunoscut drept o persoană reală cu inteligență, sentimente și voință.

Atât implicit cât și explicit, Biblia Îl consideră pe Duhul Sfânt drept o Persoană distinctă: „Și Cel ce cercetează inimile, știe care este năzuința Duhului; pentru că El mijlocește pentru sfinți după voia lui Dumnezeu“ (Rom. 8:27). „Căci Duhul cercetează totul“ (2 Cor. 2:10). Astfel, El acționează cu inteligență și înțelepciune. (Vezi Efes. 1:17; Isa. 11:2.) El are sentimente și poate fi mâhnit sau întristat (jignit, rănit; Efes. 4:20; Isa. 63:10). El împarte daruri „fiecăruia în parte, cum voiește“ (1 Cor. 12:11). El a călăuzit Biserica primară și a îndrumat principalele mișcări misionare într-un mod clar, concret și personal. (Vezi Fapte 13:2; 16:6.) Ioan folosește chiar pronumele personale masculine pentru a atrage atenția asupra personalității Duhului. (În greacă cuvântul *duh* este

întotdeauna de genul neutru și, din punct de vedere gramatical, cere pronume neutre.)

Și mai important, este evident din Biblie că bărbații și femeile care au fost „mânați” de Duhul, L-au cunoscut într-un mod concret și personal. Dacă i-ați întreba pe judecătorii sau prorocii Vechiului Testament dacă Duhul Sfânt a venit peste ei, aceștia n-ar răspunde niciodată: „Cred că da!” sau: „Sper că da”. Citim că „Ghedeon a fost îmbrăcat cu Duhul Domnului; a sunat din trâmbiță” (Judecători 6:34). Aceasta n-a fost o atingere blândă, tainică. Când un leu tânăr a răcnit la Samson: „Duhul Domnului a venit [s-a repezit cu putere] peste Samson; și, fără să aibă ceva în mână, Samson a sfâșiat [a rupt în bucăți] pe leu cum se sfâșie un ied” (Judecători 14:6).

Când Duhul Domnului a venit peste Saul, el a prorocit și a fost „prefăcut într-alt om” (1 Sam. 10:6,10). Amos, după o serie de ilustrații cauză-și-efect, a spus: „Leul răcnește: cine nu se va speria? Domnul Dumnezeu vorbește: cine nu va proroci?” (Amos 3:8). El a fost mișcat de un impuls interior la fel de puternic ca și teama pe care o însuflă un leu în omul pe care îl urmărește. Mica știa că este „plin de putere, plin [chiar] de Duhul Domnului” pentru a face cunoscute păcatele Israelului (Mica 3:8).

Nici în Noul Testament nu există vreun semn de întrebare cu privire la realitatea și certitudinea acțiunii Duhului Sfânt. Astfel, ca să fie un semn pentru Ioan Botezătorul, Duhul S-a pogorât vizibil peste Isus sub formă de porumbel. Sunetul asemănător cu vâjâitul unui vânt puternic și limbile de foc au vestit prezența Sa în ziua Cincizecimii.

Deși celelalte manifestări ale Sale în Biserică au fost invizibile, acestea au fost la fel de certe. De trei ori este consemnat clar că credincioșii au vorbit în alte limbi (Fapte 2:4; 10:46; 19:6). O dată, locul în care se aflau ei s-a cutremurat (Fapte 4:31) și toți au început să vestească Cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală. Mângâierea (încurajarea) Duhului Sfânt a constituit un factor foarte important în creșterea Bisericii primare

(Fapte 9:31). Creștinii nu trebuiau să ghicească dacă El era prezent sau nu. Ei știau acest lucru.

Duhul Sfânt a furnizat căldura, energia și bucuria care au caracterizat întreaga răspândire a Evangheliei din primul secol. Întreaga viață a credincioșilor, inclusiv lucrarea și închinarea lor, era dedicată lui Isus Hristos ca Domn și se afla sub îndrumarea Duhului Sfânt. Aceasta nu însemna, desigur, că mintea sau inteligența lor n-aveau nici un rol sau că ei acționau numai pe baza sentimentelor lor. Sentimentele au ocupat, într-adevăr, „un loc vital, căruia accentul intelectual exagerat al multor protestanți de astăzi nu-i acordă valoarea pe care o merită”¹. Ei trebuiau să cerceteze Scripturile, să accepte dovezile raționale și în înțelegerea (gândirea) lor să fie bărbați (să se maturizeze). (Vezi 1 Cor. 14:20; Fapte 17:11; 28:23.)

Cu toate acestea, viața și închinarea lor creștină în ansamblu a depășit purul natural și uman. Supranaturalul constituia o parte a experienței tuturor. În viața de zi cu zi, ei n-au încercat să realizeze unele lucruri la nivel uman, iar altele la nivelul Duhului. Calitățile de care aveau nevoie pentru a lucra împreună și a aduce mărturie prin viețile lor nu erau doar haruri obișnuite, ci roada Duhului (Gal. 5:22,23). Ei n-au presupus niciodată că dacă cineva se străduiește îndeajuns, acea persoană va putea trăi o viață bună și va fi plăcută lui Dumnezeu. Știau că au nevoie de ajutorul constant al Duhului. În închinarea lor, știau că nu se pot descurca singuri ca să-L laude și să-L slăvească pe Dumnezeu. Ei se așteptau să cânte în Duhul, să se roage în Duhul și așteptau daruri și slujbe ale Duhului (1 Cor. 14:15,26). Nu cereau zilnic minuni exterioare, ci fiecare zi era pentru ei o minune în timp ce trăiau și umblau în Duhul.

¹Floyd V. Filson, *The New Testament Against Its Environment* [Noul Testament și cadrul său] (Londra: SCM Press, 1950), p. 79.

Și astăzi, această experiență personală cu Duhul Sfânt constituie una dintre caracteristicile distinctive ale creștinismului. În timpul unui curs de religii comparate, profesorul a atras atenția asupra faptului că religiile necreștine spun într-adevăr și lucruri bune. Unele includ înalte standarde morale. Câteva pun accentul pe existența unui singur Dumnezeu adevărat. În altele găsim chiar o anumită trinitate (de fapt, o triadă). Multe prezintă o anumită cale de mântuire. Unele vorbesc chiar de o înviere. Însă nici una din acestea nu oferă ceva similar Duhului Sfânt. Toate îndeamnă pe oameni să facă fapte bune prin propriile lor puteri. Am putea spune că aceste religii cer oamenilor să încerce să se ridice din mocirlă prin propriile lor strădanii.

Isus a spus: „Nu vă voi lăsa orfani“ (Ioan 14:18). Apoi, El ne-a promis un Mângâietor, un Ajutător, un Apărător, un Învățător și un Ghid. Duhul Sfânt îndeplinește toate aceste roluri. El este un Prieten personal, capabil să împlinească toate nevoile noastre.

Din ce în ce mai mulți scriitori și cercetători biblici recunosc acest lucru. Într-o carte recentă, John V. Taylor atrage atenția asupra argumentului lui Trevor Ling, și anume acela că ceea ce deosebește religia Vechiului și Noului Testament de marile religii ale Asiei este „natura experienței profetice... în experiența revelației, prorocul este conștient de natura *personală* a realității transcendente care a pus stăpânire pe el“.²

Totuși, dependența de Duhul Sfânt și de înțelepciunea primită de sus s-ar putea să nu fie prea agreată de către învățătorii și filosofi din vremea Noului Testament. Pavel l-a avertizat pe Timotei de împotririle (obiecțiile, contradicțiile, antitezele) științei (cunoștinței), pe nedrept numite astfel (1 Tim. 6:20). Unele din aceste obiecții s-ar putea să fi avut de-a

²John V. Taylor, *Go-Between God [Dumnezeu Mijlocitorul]* (Philadelphia: Fortress Press, 1972), p. 64.

face cu respingerea persoanei Duhului Sfânt și a relației personale cu El. Cel puțin, nu a trecut mult timp până când învățătorii falși au pretins că Duhul Sfânt nu este altceva decât „energia exercitată a lui Dumnezeu”.³ Însă toate obiecțiile și antitezele acestor învățători nu conduc decât la confuzie. Dependența de Hristos și Duhul Sfânt este singura cale spre pacea sufletească.

Din ce în ce mai mult, lumea de astăzi L-a detronat pe Dumnezeu, punând în locul Său eul și rațiunea umană. Tendința este aceea de a înălța eul cu ajutorul succesului, al banilor, statutului și renumelui. Chiar și proiectele de ajutorare sau de alinare a celor aflați în suferință sunt adesea motivate de o dorință de satisfacție față de ceea ce realizează persoana însăși. Ca și faraonul din vechime, lumea spune astăzi: „Cine este Domnul, ca să ascult de glasul Lui?” (Exod 5:2). Pentru omul de astăzi este îngrozitor de umilitor să se plece înaintea lui Hristos și să accepte faptul că este păcătos și nu poate face nimic pentru a se mântui. Totuși, este cert că „Cel Preaînalt, a cărui locuință este veșnică și al cărui Nume este sfânt” și care locuiește „în locuri înalte și în sfințenie (în ceruri)”, încă găsește plăcere să vină și să locuiască „cu omul zdrobit și smerit”, ca să învioreze „duhurile smerite” și să îmbărbăteze „inimile zdrobite” (Isaia 57:15).

Recunoașterea faptului că nu suntem suficienți în noi înșine, ci suntem total dependenți de Hristos și de Duhul Sfânt pentru a face lucruri plăcute lui Dumnezeu, precum și faptul că suntem gata să-I dăm Lui toată slava constituie secretul succesului mișcării penticostale de astăzi. Mai mult decât atât, penticostalii stau neclintiți pe poziția care îi delimitează pe cei ce cred în Biblie de așa-numiții liberali. Linia de demarcație nu reprezintă acceptarea, pur și simplu, a nașterii

³Amos D. Millard, “The Holy Spirit and Us” [„Duhul Sfânt în noi“], *Paraclete*, Vol. II, Nr. 2 (1968), p. 20.

din fecioară, a Crucii sau a Învierii, ci mai degrabă, supranaturalul însuși. Cei ce se opun Evangheliei simple a lui Hristos, cei care încearcă să scoată minunile din Biblie, cei care taie în bucăți Noul Testament și fac din Isus o figură lipsită de importanță – un învățător șters și neînțeles – toți își clădesc teoriile pe o prejudecată antisupranaturală.

Majoritatea acestor antisupranaturaliști argumentează că pentru a face Evanghelia acceptabilă și aplicabilă la viața omului modern supranaturalul trebuie scos din Biblie. Dar, de fapt, este exact invers. Întâlnesc mereu persoane ale căror vieți au fost schimbate și reînsuflețite de către Duhul Sfânt. Un exemplu recent este un preot episcopal din Florida. Când era chemat să officieze vreo înmormântare, el obișnuia să mormăie la repezeală pasaje ca: „și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi, cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh“ (1 Tes. 4:16,17). Spera ca nimeni să nu înțeleagă ceea ce spune, deoarece el însuși nu putea crede acest lucru și era convins că nimeni altcineva n-ar putea crede așa ceva.

El citise cartea *Honest to God [Cinstit cu Dumnezeu]* a episcopului Robinson precum și lucrările altor teologi și filosofi existențialiști, care susțin că „Dumnezeu este mort“, încercând, după cum el însuși afirma, să găsească o justificare „pentru ca un «studios» ca mine să rămână în slujbă“.

În final, într-o bună zi, el s-a hotărât să renunțe la slujirea sa în biserică. În acea seară, a fost invitat într-o casă unde a găsit un grup de creștini fericiți, plini de Duhul Sfânt. În prezența unei lucrări autentice a Duhului Sfânt, toate argumentele și presupunerile sale s-au spulberat. El L-a descoperit pe Hristos, a primit botezul în Duhul Sfânt și a început o slujire penticostală nouă și minunată. Acum, el iubește Biblia și așteaptă plin de speranță și bucurie venirea lui Isus. În lume se petrec sute de întâmplări de acest gen.

Merită remarcat și faptul că, la începuturile lor, toate marile denominațiuni din America, prin intermediul crezurilor lor, au

ridicat bariere împotriva liberalismului și a criticii distrugătoare la adresa Bibliei. Cu toate acestea, puține au reușit să se ferească de acest gen de necredință. Astăzi, penticostalii se află în prima linie a luptei împotriva dușmanului adevărului care este și dușmanul sufletelor noastre. Omul modern are nevoie de iluminarea deplină ce vine prin intermediul Persoanei Duhului Sfânt, atunci când locuiește în toată plinătatea în omul respectiv și-i călăuzește viața.

Slavă Domnului, astăzi există un interes crescând atât față de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos cât și față de Persoana și lucrarea Duhului Sfânt. Cu ani în urmă, pe vremea când eram student, unul din profesorii mei a întrebat clasa de Noul Testament, formată din 100 de credincioși din aproape 25 de denominațiuni diferite: „Câți dintre voi au auzit o predică despre Duhul Sfânt în ultimii cinci ani?” Doar trei sau patru au ridicat mâna. El a adăugat apoi: „Dar în ultimii zece?” Încă doi sau trei au mai ridicat mâna. La acea vreme, existau puține cărți despre Duhul Sfânt. În parte datorită mărturiei fidele a penticostalilor, lucrurile nu mai stau așa. Literatura despre Duhul Sfânt se răspândește în segmente din ce în ce mai largi ale Bisericii.

Această carte urmărește, pur și simplu, să parcurgă Biblia carte cu carte și să abordeze, într-un mod cu totul nou, ceea ce Scriptura învață despre Duhul Sfânt și lucrarea Sa. Un ultim capitol va rezuma și apoi va pune în aplicare ceea ce descoperim pe parcurs.

Am ales abordarea „carte cu carte” deoarece aceasta se potrivește bine cu modul în care a fost scrisă Biblia. În Biblie găsim o dezvoltare progresivă, pas cu pas a lui Dumnezeu și a planului Său.

În Vechiul Testament, accentul principal s-a pus pe singurul Dumnezeu adevărat. Israelul era o insulă în mijlocul unei întregi lumi politeiste. Mai întâi, era necesar ca Israelul să lupte împotriva acestuia. Atâta timp cât idolii erau venerați „sub orice copac verde”, așa cum s-a întâmplat în vremea lui